

gospodarstw rolnych o obszarze nie przekraczającym 30 ha

porucza się właściwym organom wykonawczym gmin miejskich i wiejskich.

§ 2. Przymusowe ściąganie świadczeń pieniężnych z tytułu taks, opłat i kar na rzecz funduszu kuracyjnego, pobieranych na podstawie art. 34 pkt 2 i art. 35 pkt 6 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 254) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 331) — porucza się wydziałom wykonawczym komisji uzdrowiskowych.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Skarbu, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji, Sprawiedliwości oraz Zdrowia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 5. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 stycz-

nia 1947 r. w sprawie poruczenia przymusowego ściągania niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych organom wykonawczym gmin miejskich i wiejskich oraz wydziałom wykonawczym komisji uzdrowiskowych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 85).

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:

w z. Józef Dubiel

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

w z. Stanisław Tkaczow

Minister Komunikacji:

w z. Józef Ceglecki

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

278

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1948 r.

uznania stowarzyszenia Społeczny Fundusz Odbudowy Stolicy za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Na podstawie art. 46, 47 i 51 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 803) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie Społeczny Fundusz Odbudowy Stolicy z siedzibą w Warszawie uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Równocześnie nadaje się powyższemu stowarzyszeniu statut, który będzie ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 3. Stowarzyszeniu nadaje się przywilej wyłączności działania na obszarze całego Państwa w dziedzinie organizacji i mobilizacji duchowych i materialnych sił Narodu Polskiego w dziele odbudowy stolicy Polski — Warszawy.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Administracji Publicznej,

a na terenie Ziem Odzyskanych Ministrowi Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Odbudowy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:

w z. Józef Dubiel

Minister Odbudowy:

w z. Juliusz Zakowski

279

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1948 r.

o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665), art. 10 dekretu z dnia 14 lutego 1946 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 371) i art.

12 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o uposażeniu państwowych pracowników nauki (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 137) — zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania), przeniesienia w kraju i poza granicami Państwa funkcjonariuszów państwowych, państwowych pracowników nauki, nauczycieli szkół państwowych i publicznych, pozostających na etacie Państwa, sędziów, prokuratorów, asesorów i aplikantów sądowych, osób wojskowych oraz żołnierzy i funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego.

2. Osoby wyżej wymienione nazywane będą w dalszym ciągu w rozporządzeniu niniejszym funkcjonariuszami państwowymi.

§ 2. 1. Funkcjonariuszom państwowym w razie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza ich zwykłym miejscem służbowym należą się:

- 1) diety,
- 2) zwrot kosztów przejazdu,
- 3) zwrot kosztów noclegu.

2. Podoficerom i szeregowcom, pełniącym zasadniczą służbę wojskową, nadterminowym oraz podchorążym w razie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłym miejscem służbowym należy się tylko zwrot kosztów przejazdu.

3. W wyjątkowych przypadkach Minister Obrony Narodowej (Minister Bezpieczeństwa Publicznego) może przyznać żołnierzom, wymienionym w ust. 2, należności wyszczególnione w ust. 1 pkt 1) i 3).

§ 3. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe funkcjonariuszom państwowym należą się:

- 1) diety dla nich i członków rodziny,
- 2) zwrot kosztów ich przejazdu i członków rodziny,
- 3) ryczałt za przeniesienie,
- 4) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. 1. Za członków rodziny uważa się osoby, wymienione w § 42a ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszerzegowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 28, poz. 179 i z 1948 r. Nr 3, poz. 17).

2. Za członków rodziny osób wojskowych, uważa się osoby wymienione w art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 14 lutego 1946 r. o uposażeniu wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 371). Na rów-

ni z dziećmi traktowane są pod warunkami, określonymi w tym dekrete, wojenne sieroty bez ojca i matki, przyjęte na wychowanie, oraz wnuki.

§ 5. Praktykantom przeniesionym na inne miejsce służbowe celem odbycia dalszej praktyki służy jedynie zwrot kosztów podróży i diety wyłącznie za czas przejazdu.

§ 6. Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, stosuje się przepisy o delegacji (odkomenderowaniu).

§ 7. W razie przeniesienia funkcjonariusza państwowego do miejscowości, do której był uprzednio delegowany (odkomenderowany), służy mu, oprócz należności z tytułu przeniesienia, zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której miał stały przydział służbowy, i z powrotem oraz diety za czas przejazdu, jeżeli przejazd ten jest konieczny celem uregulowania spraw, wynikających wskutek przeniesienia.

§ 8. 1. Delegacja (odkomenderowanie) może trwać najwyżej pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad ten okres może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, na mocy decyzji władzy naczelnej, wydanej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przypadków delegacji (odkomenderowania) żołnierzy na kursy i do szkół wojskowych lub cywilnych.

DZIAŁ II.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

ROZDZIAŁ 1.

Diety.

§ 9. W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza państwowego, diety należą się za cały czas trwania tej podróży.

§ 10. W razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza państwowego, diety należą się za czas przejazdu i pozostawania w delegacji (odkomenderowaniu).

§ 11. 1. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego i dla członków rodziny za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu.

2. Diety dla członków rodziny wynoszą 75% diet, przysługujących przeniesionemu.

§ 12. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji (odkomenderowania) lub przeniesienia.

§ 13. 1. Jeżeli w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) funkcjonariusz państwowy zachoruje, diety należą się również przez czas choroby. Chorobę należy udowodnić świadectwem lekarskim.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli funkcjonariusz państwowy został umieszczony w szpitalu na koszt Skarbu Państwa lub innej instytucji prawa publicznego.

§ 14. Za czas urlopu diety nie należą się.

§ 15. Diety wynoszą dziennie 450 zł. Przy podróżach do m. st. Warszawy, do m. Gdańska i pow. gdańskiego, do m. Gdyni lub pow. morskiego oraz na teren Ziemi Odzyskanych z wyjątkiem pow. gliwickiego, bytomskiego i zabrskiego diety wynoszą 500 zł dziennie.

§ 16. 1. Jednostką obliczenia diet jest 24 godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

2. Jeżeli czas trwania podróży służbowej wyniósł na dobę:

- 1) mniej niż 8 godzin — funkcjonariuszowi państwowemu nie przysługują diety,
- 2) od 8 do 18 godzin — funkcjonariusz państwowy otrzymuje połowę diety,
- 3) ponad 18 godzin — funkcjonariusz państwowy otrzymuje całą dietę.

3. Przy podróżach służbowych trwających dłużej niż jedną dobę, funkcjonariusz państwowy otrzymuje za każdą rozpoczętą dobę:

- 1) do 8 godzin trwania podróży — połowę diety,
- 2) ponad 8 godzin trwania podróży — całą dietę.

§ 17. 1. Przy przejeździe środkiem lokomocji, mającym rozkład jazdy (np. kolej, samolot), początek przejazdu liczy się od ustalonego w rozkładzie jazdy czasu odjazdu. Przy przejeździe innym środkiem lokomocji, nie mającym rozkładu jazdy, początek przejazdu liczy się od chwili ruszenia z miejsca.

2. Opóźnienie przyjazdu środka lokomocji, mającego rozkład jazdy, bierze się w rachubę tylko w przypadku, gdy wynosi więcej niż godzinę.

§ 18. 1. W przypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się całą dietę przez pierwsze dwa tygodnie licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji, przez następne 6 tygodni — diety, zmniejszone o 30%, a po upływie tego czasu — zmniejszone o 40%.

2. W razie odbywania podróży służbowych w ciągu pierwszych 2 tygodni delegacji (odkomenderowania) nie wlicza się do tego dwutygodniowego okresu dni przebytych w podróży.

§ 19. 1. Jeżeli w czasie delegacji (odkomenderowania) funkcjonariusz państwowy odbywa podróż służbową trwającą co najmniej 8 godzin do miejscowości położonej poza miejscem delegacji (odkomenderowania), uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), do wysokości całej diety, jeżeli diety te wypłacane są stosownie do § 18 w wymiarze zmniejszonym.

2. W razie podróży służbowej z miejsca delegacji (odkomenderowania) do zwykłego miejsca służbowego diety nie służą za czas trwania pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

§ 20. 1. Funkcjonariuszom państwowym władz górniczych, pełniącym na kopalniach czynności

związane z kontrolą stanu bezpieczeństwa kopalń i ich urządzeń, przyznaje się dodatek do diet, płatny równocześnie z nimi, w wysokości 35% diety.

2. Żołnierzom i funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego przyznaje się 10% dodatek do diet.

ROZDZIAŁ 2.

Zwrot kosztów przejazdu.

§ 21. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją, samolotem, samochodem, statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami lokomocji, koszty przewożenia bagażu podróжного oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca (stacji, przystani) i z dworca (stacji, przystani).

§ 22. 1. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem lokomocji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w przypadkach nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę lub jeżeli spowoduje to oszczędność na dietach w rozmiarach, przewyższających koszt użycia droższego środka lokomocji.

2. Funkcjonariuszowi państwowemu, który użył droższego środka lokomocji, jeżeli nie był do tego uprawniony, zwraca się koszty przejazdu tańszym środkiem lokomocji.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do użycia której funkcjonariusz nie był uprawniony.

§ 23. W razie przeniesienia funkcjonariusza państwowego do innej miejscowości członkiem jego rodziny służy prawo użycia takiego samego środka lokomocji i w tej samej klasie, co przeniesionemu.

§ 24. 1. Przy przejazdach zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletu.

2. Osoby, korzystające z ulg w przejazdach otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 25. 1. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom państwowym i nauczycielom, pobierającym uposażenie grupy I do VIII, państwowym pracownikom nauki, sędziom prokuratorom, asesorum sądowym, oficerom, funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, pobierającym uposażenie grupy I do X, oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych, misji zagranicznych tudzież oficerów armii obcych.

2. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy osobom nie wymienionym w ust. 1. Jeżeli jednak przejazd pociągiem ma trwać dłużej niż 18 godzin lub odbywa się między 21 a 6 godziną i trwa dłużej niż 6 godzin, władza zarządzająca podróż służbową może tym osobom zezwolić na korzystanie z przejazdu II klasą.

§ 26. 1. Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągiem osobowym. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym następuje tylko wtedy,

gdy władza zarządzająca podróż służbową zezwoli na przejazd takim pociągiem.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zwrotu ceny miejscówki.

3. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym nie ma III klasy, funkcjonariusz mający prawo do zwrotu kosztów przejazdu tylko III klasą, otrzymuje zwrot ceny biletu klasy II.

§ 27. Prezesowi Rady Ministrów, ministrom, podsekretarzom stanu, dyrektorom departamentów, wojewodom i równorzędnym, sędziom Sądu Najwyższego i równorzędnym, profesorom państwowych szkół akademickich, profesorom zwyczajnym państwowych szkół wyższych zawodowych, marszałkom, generałom (admiralom) oraz wojskowym zawodowym i funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, zajmującym analogiczne stanowiska służbowe, służy prawo przejazdu wozem sypialnym II klasy. Pozostałym osobom uprawnionym w myśl § 25 ust. 1 do przejazdu II klasą pociągu służy prawo przejazdu w wozie sypialnym III klasy, jeżeli:

- 1) podróż kolejną trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy godziną 21 a 7,
- 2) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowej i
- 3) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa.

§ 28. 1. Prawo przejazdu samolotem służy Prezesowi Rady Ministrów, ministrom, podsekretarzom stanu, dyrektorom departamentów, wojewodom i równorzędnym, sędziom Sądu Najwyższego i równorzędnym, profesorom państwowych szkół akademickich, profesorom zwyczajnym państwowych szkół wyższych zawodowych, marszałkom, generałom (admiralom) oraz wojskowym zawodowym i funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, zajmującym analogiczne stanowiska służbowe.

2. Zwrot kosztów przejazdu samolotem funkcjonariuszom państwowym, nie wymienionym w ust. 1, następuje w przypadkach, w których władza zarządzająca podróż służbową ze względu na ważność i nagłość sprawy zezwoli na użycie tego środka.

§ 29. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy tym osobom, które w razie jazdy koleją mają prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy — tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

§ 30. 1. Przy przejazdach kołowych, dokonanych także i własnym środkiem lokomocji, zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, ceny podane w taryfie. W innych miejscowościach zwraca się koszty przejazdu według cen, odpowiadających miejscowym stownikom.

2. Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwoź lub samochód osobowy na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości bagażu podróznego, aktów i instrumentów lub narzędzi wolno zaliczyć jedną podwoź lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach — na 1 osobę.

§ 31. Jeżeli drogę odbyto rowerem lub pieszo, przyznaje się kwotę zł 10 za każdy kilometr.

§ 32. 1. Zwraca się koszty przewozu koleją, samochodem, statkiem lub innym środkiem lokomocji, z wyłączeniem samolotu, osobistego bagażu podróznego o wadze:

- 1) do 30 kg — przy podróżach służbowych trwających dłużej niż 14 dni,
- 2) do 60 kg — przy podróżach służbowych oraz delegacjach trwających dłużej niż 60 dni.

2. Jeżeli do spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego jak: akt, narzędzi, instrumentów, — zwraca się wszystkie koszty przewozu.

§ 33. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu przyznaje się w gminach miejskich na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotnicznej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) do drugiego, za każdy dojazd lub odjazd, ryczałt w wysokości 25 zł.

2. W przypadku, gdy podróż służbową odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3. Jeżeli odległość od gmachu urzędu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotnicznej wynosi więcej niż 4 km, można stosować przepis § 30.

4. Ryczałt nie należy się, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

§ 34. 1. Za wyjazdy do miejsca czynności, położonego bliżej niż 4 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty, ani diety.

2. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 32 ust. 2) koszty przewozu zwraca się bez względu na odległość.

3. Przy wyjazdach do miejsca czynności w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się faktycznie poniesione koszty przejazdu, jeżeli odległość miejsca czynności od gmachu urzędu wynosi więcej niż 4 km. Do przewozu bagażu służbowego stosuje się odpowiednio przepis ust. 2.

R o z d z i a ł 3.

Zwrot kosztów noclegu.

§ 35. Funkcjonariuszom państwowym przysługuje prawo do zwrotu kosztów noclegu za nocie spędzone poza zwykłym miejscem służbowym w czasie całego okresu podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania).

§ 36. 1. W przypadku korzystania z noclegu w służbowym domu noclegowym przysługuje zwrot opłaty pobieranej przez urząd.

2. W razie niemożności korzystania z noclegu w służbowym domu noclegowym, przysługuje ryczałt w wysokości 100 zł za każdą noc, o ile nie przedstawiono rachunku hotelowego. Udowodnione rachunkiem hotelowym koszty noclegu zwraca się w całości.

R o z d z i a ł 4.

Ryczałt za przeniesienie, zwrot kosztów przewozu urzędnika domowego.

§ 37. 1. W razie przeniesienia funkcjonariuszów państwowych z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu oraz kosztów przewozu urzędnika domowego — ryczałt na pokrycie innych wydatków, połączonych z przeniesieniem, samotnemu — 50°/_e, a utrzymującemu rodzinę — 100°/_o jednomiesięcznego uposażenia, obejmującego wszystkie kwoty wypłacane za dany miesiąc z tytułu uposażenia służbowego, mające charakter stały, bez potrąceń.

2. Ryczałt, określony w ust. 1, przyznaje się sędziom i prokuratorom w razie przeniesienia ich do innej miejscowości z wyjątkiem przypadku, gdy przeniesienie nastąpiło w drodze wyroku dyscyplinarnego (art. 104 i 243 prawa o ustroju sądów powszechnych).

3. Przepis ust. 1 stosuje się do asesorów i aplikantów sądowych tylko w przypadku przeniesienia ich do innego okręgu sądu apelacyjnego.

§ 38. 1. Za podstawę obliczenia ryczałtu określonego w § 37 służy uposażenie za miesiąc, w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

2. W razie przeniesienia połączonego z awansem za podstawę obliczenia ryczałtu bierze się nowe wyższe uposażenie tylko w tym przypadku, gdy zgłoszenie się na nowym miejscu służbowym nastąpiło w miesiącu, w którym zgodnie z art. 15 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663), przeniesiony funkcjonariusz nabył już prawo do otrzymania wyższego uposażenia wskutek awansu.

§ 39. Ryczałt za przeniesienie nie należy się w przypadkach przeniesienia nie połączonego z potrzebą przesiedlenia się, jako to: przeniesienie funkcjonariusza państwowego lub całego urzędu (całej jednostki) do miejscowości, w której funkcjonariusz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego.

§ 40. 1. Przeniesionemu zwraca się koszty przewozu urzędnika domowego kolejowymi pociągami towarowymi lub statkami towarowymi albo samochodami używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządem Państwa.

2. Jeżeli z przyczyn od przeniesionego nie zależnych nie może nastąpić przewóz w sposób,

określony w ust. 1, zwraca się koszty przewozu dokonane innymi środkami lokomocji.

3. Przepisy § 22, § 24, § 37, § 39 stosuje się odpowiednio.

§ 41. W razie przeniesienia na własną prośbę osób, wymienionych w § 37 ust. 1 i 3, nie służą żadne należności, mogą jednak one być przyznane w całości lub w części według uznania właściwej władzy naczelnej.

R o z d z i a ł 5.

Wypłata należności.

§ 42. 1. Wypłata należności z tytułu podróży służbowych, delegacji (odkomenderowania) i przeniesienia następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą jego pozycję przez szczegółowe przytoczenie okoliczności, usprawiedliwiających wydatek oraz dołączyć wszelkie dokumenty, dotyczące sum wydatkowanych jako to: kupon uprawniający do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym lub w samolocie, list przewozowy, dotyczący przewozu urzędnika domowego.

2. Jeżeli użycie droższego środka lokomocji lub przejazdu droższą klasą zależy od zezwolenia władzy zarządzającej podróż (§§ 25 ust. 2, § 26 ust. 1 i 2, § 27, § 28, 59, 60 ust. 2 i 61 ust. 2), zezwolenie to powinno być potwierdzone na rachunku kosztów lub w dołączonym do niego dokumencie.

3. Jeżeli uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nie przekraczającą 100 zł, natrafia na znaczne trudności, wydatek ten można uznać i bez dołączenia dokumentu, usprawiedliwiającego wydatek. W tym przypadku funkcjonariusz państwowy dołącza do rachunku własnoręczne oświadczenie o dokonaniu wydatku i o powodach uzasadniających trudność uzyskania rachunku.

§ 43. W razie wątpliwości co do prawdziwości lub ścisłości okoliczności, przytoczonych w samym rachunku lub w załącznikach, należy celem usunięcia tych wątpliwości przeprowadzić stosowne dochodzenie.

§ 44. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny przeniesionego następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do nowego miejsca służbowego.

§ 45. 1. Rachunki diet, kosztów przejazdu i kosztów noclegów z tytułu podróży służbowej, krótkotrwałej delegacji i przeniesienia powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urzędnika domowego — w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu urzędnika domowego.

2. Rachunki delegacji, trwających dłużej niż 30 dni, należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu pierwszych 8 dni następującego miesiąca kalendarzowego.

§ 46. Rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacji.

§ 47. 1. W przypadkach podróży służbowej lub delegacji diety, zwrot kosztów podróży i noclegów wypłaca ta władza, która zarządziła podróż służbową lub delegację.

2. W przypadkach przeniesień wszelkie należności z tego tytułu wypłaca ten urząd (jednostka wojskowa), do którego funkcjonariusz państwowy (wojskowy) został przeniesiony. Jednak zaliczkę na powyższe koszty przeniesiony może uzyskać z urzędu (z jednostki wojskowej), z którego został przeniesiony.

§ 48. 1. Funkcjonariuszom państwowym, udającym się w podróż służbową, służy prawo do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów przejazdu, noclegu i należnych diet.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do należności z tytułu delegacji i przeniesienia oraz często powtarzających się miejscowych podróży służbowych.

3. Władza zarządzająca podróż służbową kilku osób, które mają odbywać ją razem i w tym samym celu, może wydać zaliczkę do rąk jednej z tych osób, w odniesieniu do osób wojskowych — w zasadzie najstarszemu stopniem. W tym przypadku odbierający zaliczkę odpowiada za prawidłowe jej zużycie i on jest zobowiązany przedstawić rachunek.

§ 49. 1. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, władza naczelna może przyznać za zgodą Ministra Skarbu, zamiast kosztów przejazdu, noclegu i diet, ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem.

2. W przypadkach delegacji (odkomenderowania) funkcjonariuszów państwowych na kursy i do szkół w charakterze uczniów właściwa władza naczelna może przyznać zamiast diet i kosztów noclegu ryczałt w wysokości nie przekraczającej 60% stawek określonych w § 15.

Dział III.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami kraju.

§ 50. 1. Należności uregulowane w dziale niniejszym służą w czasie podróży za granicą od chwili przejazdu przez granicę do chwili powrotu do kraju.

2. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego należą się diety i zwrot kosztów podróży oraz noclegów według zasad ustalonych dla podróży służbowych w kraju. Jednak zwrot kosztów przejazdu koleją oraz przewozu koleją bagażu podróżnego, a przy podróżach kurierów dyplomatycznych oraz przesiedleniu także kosztów dorożek i tragarzy, można przyznać według przepisów zawartych w dziale niniejszym.

§ 51. Do należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień za granicę stosuje się odpowiednio przepisy działu II, jeżeli przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

§ 52. Należności za przeniesienie na inne miejsce służbowe przysługują zarówno funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej, przesiedlającym się poza granicami Państwa Polskiego, jak i nowomianowanym na stanowisko służby zagranicznej, a również odwołanym do kraju.

§ 53. Przy podróżach zagranicznych służyć przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa Polskiego diety, przewidziane dla krajowego punktu tej podróży.

§ 54. Wysokość diet i kosztów noclegu ustala Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych i Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 55. Jeżeli w ciągu dwudziestoczerogodzinnego czasu podróż służbowa odbywa się zarówno na obszarze Państwa Polskiego jak i na terytorium zagranicznym, a pobyt na terytorium zagranicznym trwał dłużej niż 6 godzin, należą się diety zagraniczne.

§ 56. Przepisy § 13 stosuje się odpowiednio także do podróży, pozostającej w związku z przeniesieniem do innej miejscowości.

§ 57. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe, należą się diety dla przeniesionego — za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nie przekraczający 8 dni, liczonych od dnia następnego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, a dla członków jego rodziny tylko za czas przejazdu.

§ 58. 1. Prawo przejazdu I klasą pociągu lub samolotem Polskich Linii Lotniczych służy funkcjonariuszom państwowym i nauczycielom pobierającym uposażenie grupy I do IV, państwowym pracownikom nauki, pobierającym uposażenie dwóch najwyższych grup uposażenia, sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie grupy I do III, funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, pobierającym uposażenie grupy I do III, marszałkom i generałom (admirałom), a ponadto bez względu na grupę uposażenia kierownikom urzędów podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych lub Ministerstwu Przemysłu i Handlu, radcom ambasad i poselstw, konsulom, pierwszym sekretarzom ambasad i osobom, zajmującym stanowiska równorzędne do wymienionych, oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych i misji zagranicznych.

2. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom, nie objętym przepisami ust. 1 i 3.

3. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy woźnym, szoferom i gońcom oraz funkcjonariuszom spełniającym analogiczne czynności służbowe.

§ 59. 1. Odbywającym podróż służbową przyznaje się zwrot kosztów przejazdu wozem sypialnym, jeżeli mają prawo przejazdu I lub II klasą oraz jeżeli:

- 1) podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy godziną 21 a 7,
- 2) zachodziła konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych i
- 3) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa.

2. W krajach nie posiadających wagonów sypialnych II klasy może władza zlecająca podróż przyznać prawo przejazdu wozem sypialnym I klasy także tym osobom, które posiadają tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu II klasą.

§ 60. 1. W razie podróży pozostającej w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe zwraca się funkcjonariuszom państwowym, mającym prawo przejazdu I klasą, koszt przejazdu wagonem sypialnym, jeżeli podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy godziną 21 a 7.

2. Funkcjonariuszom państwowym, którym nie służy prawo do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kuriera dyplomatycznego może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa I klasą oraz wozem sypialnym, jeżeli jest to konieczne ze względów służbowych.

§ 61. 1. Przy przejazdach liniami kolejowymi Związku Socjalistycznych Republik Rad funkcjonariusze państwowi, wymienieni w § 53 ust. 1, uprawnieni są do korzystania z tzw. miękkiego miejsca.

2. Funkcjonariuszom państwowym, wymienionym w § 53 ust. 2 i 3, służy prawo do zwrotu ceny tzw. twardego miejsca; jeżeli jednak podróż koleją tawa w jedną stronę dłużej niż 24 godziny lub odbywa się co najmniej przez 6 godzin, pomiędzy godzinami 21 a 7, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić także tym funkcjonariuszom na korzystanie z tzw. miękkiego miejsca.

§ 62. Przy przejazdach wozami sypialnymi na liniach kolejowych Związku Socjalistycznych Republik Rad stosuje się odpowiednio §§ 59 i 60 z tą różnicą, że zamiast zwrotu kosztów przejazdu I klasy następuje zwrot kosztów przejazdu na miejscu I kategorii, a zamiast zwrotu kosztów przejazdu II klasą, następuje zwrot kosztów przejazdu na miejscu II kategorii.

§ 63. Jeżeli opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu; w tym przypadku za czas podróży na okręcie służy 25% diet.

§ 64. Wydatki na dojazd do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczkiej i na przejazd z dworca kolejowego (przystani, stacji), jak również na przejazd z jednego dworca kolejowego (przystani, stacji) na drugi oraz wydatki poniesione na tragarzy zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających cenom miejscowym.

§ 65. Zamiast ryczałtu za przeniesienia (§§ 37—39) wprowadza się zasiłek instalacyjny

na zasadach, które określi Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 66. 1. Do obliczania kosztów przesiedlenia się funkcjonariuszów państwowych, wymienionych w § 52, ustala się trzy strefy:

- 1) I strefa: Austria, Czechosłowacja, Dania, Rumunia, Szwecja, Węgry, Związek Socjalistycznych Republik Rad;
- 2) II strefa: pozostałe kraje europejskie;
- 3) III strefa: kraje pozaeuropejskie.

2. Tytułem kosztów przesiedlenia się zwraca się faktycznie poniesione koszty przewozu urządzenia domowego jednak najwyżej:

- 1) przesiedlającym się z Polski do krajów I strefy lub odwrotnie, a także z jednego kraju do drugiego w tejże strefie samotnym — 75%, utrzymującym rodzinę — 150% miesięcznego uposażenia,
- 2) przesiedlającym się z Polski lub ze strefy I do kraju strefy II lub odwrotnie, a także z jednego kraju strefy II do drugiego tejże strefy samotnym — 100%, utrzymującym rodzinę — 175% miesięcznego uposażenia,
- 3) przesiedlającym się z Polski lub ze strefy I albo II do krajów strefy III lub odwrotnie, a także z jednego kraju do drugiego strefy III samotnym — 125%, utrzymującym rodzinę — 200% miesięcznego uposażenia.

§ 67. 1. Kierownikom urzędów zagranicznych, korzystającym z mieszkania reprezentacyjnego, umebłowanego przez Skarb Państwa, zwraca się koszty przewozu własnych przedmiotów urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej 33,33% stawek ustalonych w § 66.

2. Kierownikom urzędów zagranicznych, przeniesionym z urzędu zagranicznego, nie posiadającego mieszkania reprezentacyjnego, umebłowanego przez Skarb Państwa, do urzędu zagranicznego, posiadającego takie mieszkanie, służy zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego na zasadach przewidzianych w § 66.

§ 68. W wyjątkowych przypadkach za zgodą Ministra Skarbu może nastąpić zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego ponad normy ustalone w §§ 66 i 67.

§ 69. 1. Utrzymującemu rodzinę można przyznać dopiero wówczas pełne koszty przesiedlenia, gdy dostarczy dowód zamieszkania rodziny na nowym miejscu służbowym, albo w przypadku odwołania — powrotu jej do kraju oraz jeżeli przesiedlenie rodziny nastąpiło nie później niż w rok od daty objęcia przez funkcjonariusza państwowego nowego stanowiska służby zagranicznej lub od powrotu do kraju. Termin roczny dla przesiedlenia rodziny może być w wyjątkowych przypadkach przedłużony przez Ministra Skarbu na wniosek właściwego ministra.

2. Jeżeli funkcjonariusz państwowy przesiedla się sam bez rodziny, przyznaje mu się zwrot kosztów przesiedlenia w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 70. Koszty ubezpieczenia przewozowego urzędnika domowego zwraca się do wysokości nie przekraczającej 10% stawek określonych w §§ 66 i 67. Zwrot kosztów przewozu urzędnika domowego łącznie ze zwrotem kosztów ubezpieczenia nie może jednak przekroczyć tychże stawek.

§ 71. Kierownikom placówek zagranicznych, bez względu na ich stan rodzinny, należy się zwrot kosztów przejazdu jednej osoby ze służby według stawek, przewidzianych w § 58 ust. 3..

§ 72. 1. Funkcjonariusze państwowi, odbywający podróże w charakterze kurierów dyplomatycznych do miejscowości objętych normalnymi rutami kurierskimi, otrzymują ryczałt, którego wysokość dla poszczególnych rut ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ryczałt ten obejmuje: diety obliczone za czas podróży, ustalony rutą kurierską, cenę biletów kolejowych (statku) najwyższej klasy oraz miejsca w wozach sypialnych, o ile to jest dla danych rut kurierskich ze względów służbowych konieczne, jak również przypuszczalne koszty dojazdów do i z dworców kolejowych lub przystani oraz usługi tragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe. Waluty, w jakich będzie wypłacany powyższy ryczałt, ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. W razie częściowego tylko odbycia podróży kurier obowiązany jest zwrócić odpowiednią część ryczałtu.

3. Jako dowód prawidłowego zużycia ryczałtu służy stwierdzenie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że podróż, za którą kurier otrzymał ryczałt, została odbyta.

§ 73. Oprócz ryczałtu określonego w § 72 otrzymują kurierzy zwrot faktycznie poniesionego kosztu przewozu tzw. bagażu administracyjnego na podstawie rachunku, który powinni przedlo-

żyć w terminie czternastodniowym, liczonym od dnia następującego po dniu powrotu z podróży. Zaliczki na pokrycie kosztów przewozu bagażu przyznaje się tylko w przypadkach, w których kurier zmuszony jest zabrać znaczną ilość bagażu.

D z i a ł IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 74. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

§ 75. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 41, poz. 228, z 1946 r. Nr 51, poz. 289 i z 1947 r. Nr 42, poz. 208), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe osób wojskowych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 34, z 1947 r. Nr 52, poz. 273) i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1946 r. o należnościach funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 12, poz. 79, z 1947 r. Nr 31, poz. 134 i Nr 60, poz. 334).

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

280

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1948 r.

w sprawie obrotu i gospodarowania odpadkami użytkowymi.

Na podstawie art. 2 pkt 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. Odpadkami użytkowymi w rozumieniu art. 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105) są porzucone lub nie nadające się do dalszego użytkowania przez posiadacza:

- 1) szmaty tkane i dziane oraz ścinki pokonfekcyjne, wełniane, bawełniane, lniane, konopne, jedwabne, z włókien syntetycznych, jutowe, filcowe i wołokowe, z wyłączeniem odpadków powstających w państwowych zakładach

przemysłu włókienniczego i nadających się do dalszej przeróbki w zakładach podległych Centralnemu Zarządowi Przemysłu Włókienniczego;

- 2) odpadki surowców włókienniczych nie mające dalszego produkcyjnego zastosowania w zakładach pracy przemysłu włókienniczego;
- 3) makulatura z wyłączeniem odpadków papieru pozostających w zakładach przetwórczych podległych Centralnemu Zarządowi Przemysłu Papierniczego;
- 4) stłuczka szklana;
- 5) używane flaszki, słoiki, butle (gąsiorzy);
- 6) odpadki z wyrobów gumowych (kauczukowych i syntetycznych);